

WEG VAN HAAR

Wil je op de hoogte blijven van de boeken van Uitgeverij Orlando? Meld je dan aan voor onze nieuwsbrief via www.uitgeverijorlando.nl, of volg ons via Facebook, Twitter of Instagram.

STELLA DAMSTRA

Weg van haar

Wat als moederliefde niet vanzelf komt?

Deze uitgave kwam mede tot stand door bemiddeling van
Het kantoor van Remco, literair agent te Amsterdam

© 2018 Stella Damstra
© Foto auteur Marc van der Kort
Omslagontwerp Bij Barbara
Zetwerk Pre Press Media Groep

ISBN 978 94 92086 72 3
NUR 850

www.uitgeverijorlando.nl

Voor Eva, dochter uit duizenden

‘Wat er verder ook ongewis is in deze
stinkende mesthoop van een wereld,
moederliefde is dat niet.’

– James Joyce, *Een portret van de kunstenaar
als jongeman*

WOORD VOORAF

In mijn boek kies ik ervoor om andere namen te gebruiken. Onze eigen namen belemmerden mij vrijuit schrijven, het voelde te dichtbij. Het verhaal is mijn verhaal. Maar op sommige plekken permitteer ik me wat literaire vrijheid, zoals met een aantal procedurele en chronologische details.

I

Mijn kinderwens zat lang in een mapje ‘Ooit’. Ik was er nog niet aan toe en had de juiste man nog niet gevonden. Door wat medische euvels twijfelde ik soms ook of mijn lijf wel zwanger wilde of kon worden. Maar op een gegeven moment kwam die man en niet lang daarna wisten mijn hormonen het zeker: wij wilden een kind. Of een stuk of wat, ik zag mezelf wel met een flink gezin. Gezien de vruchtbaarheidstwijfel sloot ik het mapje ‘Ooit’ en opende een mapje ‘Z.s.m.’.

Ik ben Julia Hartman, 46 jaar geleden werd ik in Hendrik Ido Ambacht geboren. Mijn broer is drie jaar ouder dan ik, mijn vader was ondernemer en mijn moeder zorgde voor huis, haard en kinderen. Met z’n viereen vormden we een doorsnee gezin in een doorsnee dorp. Mijn weken waren gevuld met school, vriendinnen, paardrijden, hockey, tennis en blokfluitles.

Tot ik ziek werd. Toen werd alles nogal anders. Ik was tien en liet me al een jaar door de huisarts vertellen dat ieder meisje van mijn leeftijd wel eens buikpijn had. Toen ik uitgeput en veertien kilo lichter in het ziekenhuis belandde, dachten de artsen daar er anders over. Ik had de ziekte van Crohn, een gemene darmziekte met ontstekingen. Zes weken bleef ik in dat ziekenhuis om er nog regelmatig terug te komen. Eindeloos veel operaties en twintig jaar later was de Crohn definitief onder controle.

Na een paar slecht gekozen studies en wat vage baantjes kwam ik als 24-jarige bij een reclamebureau in de hoofdstad terecht. Als projectmanager. In die wereld echoden hoogtij-dagen vol branie, drank en drugs nog na. Er werden krankzinnige bedragen verdiend met campagnes waarvan niemand precies kon vertellen wat ze de klant opleverden. Het werktempo lag hoog en de dagen waren lang. Met de regelmaat van de klok kwamen op kantoor flessen wijn, bier en sterkers op tafel. Volop in de ontkenning over mijn haperende ingewanden wist ik me in die vergetelheid gesteund door de aandacht van mijn baas, een coke-verslaafde bureaudirecteur. Dat mijn vader een paar maanden daarvoor plots was overleden maakte me extra gevoelig voor de charmes van deze man die twee keer zo oud was als ik. Aan rouwen kwam ik niet toe. Dat was te groot, ik stopte het weg. Mijn leven was vol mensen, maar die ene – de belangrijkste – was dood. Zomaar vertrokken. Ik wilde niks voelen en hield me groot met alles wat me affeilde.

Ik leefde uitbundig, werkte hard, dronk te veel en liet me door mijn baas verleiden. Het was spannend. De affaire kostte hem bijna zijn huwelijk en mij m'n baan.

De fysieke prijs van een jaar wegllopen voor het verdriet was enorm. Ik stortte in. De Crohn had me volledig in zijn greep.

Ontstekingen, abcessen, darmperforaties, een buikvliesontsteking. Anderhalf jaar lang was ik vaste klant in ziekenhuisbed en operatiekamer. Daarna ging het met vallen en opstaan beter. Wat bleef, was een wisselend energieniveau en de overtuiging dat mijn lichaam een onbetrouwbare partner was.

Na die periode verloor ik mezelf nog een paar keer in de armen van wat verkeerde meneren. Maar met de jaren hervond mezelf. Het werk bij reclamebureaus werd ik beu en ik stapte over naar een zelfstandig bestaan als interim-communicatieadviseur. De juiste man kwam langs toen ik 32 was. Bram was lief, sterk en slim. Hij verdiende prettig zijn eigen boterhammen en hij hield van reizen.

Ik zag hem voor het eerst in Café Harlem in de Haarlemmerstraat in Amsterdam, zo'n beetje om de hoek van waar ik woonde. Hij zat op de bank bij het raam met een laptop voor zich op tafel. Tegenwoordig zit iedereen overal met een laptop, toen was het uitzonderlijk. Deze man viel op. Ik bestelde een whisky aan de bar en lachte iets te hard om een grap van de barman. Bram keek verstoord op en zijn blik vond mijn ogen. Met whisky en al deed ik een stap zijn kant op.

Nonchalant zwaaide ik mijn glas richting zijn laptop.

‘Waar werk je aan?’ vroeg ik.

‘Aan een stuk voor de minister-president, het moet vanavond af.’

‘Dan heb je zeker geen tijd om wat met mij te drinken?’

Bram lachte zijn harde lach en klapte zonder aarzeling de laptop dicht.

Er zaten meer mensen aan die lange tafel bij het raam. Tegenover hem was nog plek, maar ik zat liever naast hem. Om daar te komen moest ik vier mensen vragen om op te staan. Ik voorzag onelegant geschuifel, gemorste drank en gemompelde excuses. Te omslachtig. Het zou het moment

verpesten. Het moment vroeg om een statement. Ik nam een flinke slok, stapte met mijn hoge hakken via die vrije stoel op de tafel en liet me vervolgens naast hem op de bank ploffen. Geen druppel gemorst.

‘Hoi, ik ben Julia.’

Bram bleek Bram te heten en we werden nogal verliefd.

‘Ik wil eigenlijk gewoon alleen maar bij jou zijn,’ lispelde ik een paar maanden later in de kroeg na een avondje bioscoop aangeschoten tegen zijn oor.

‘Dat moest je dan maar eens doen,’ mompelde hij terug. Een klein jaar later zei ik ja in het stadhuis.

We kennen elkaar nog geen half jaar als ik denk dat ik zwanger ben. Meer dan terloops hebben we daar nog nooit over gesproken. Ik weet dat Bram een beeld van zichzelf als vader heeft. Ooit. Ergens. In de toekomst. Maar nu al? Hij zit in de Verenigde Staten voor zijn werk. We bellen als hij net wakker wordt en het voor mij middag is.

‘Ik ben niet zo lekker de laatste dagen,’ begin ik.

‘Wat heb je dan?’

‘Dat weet ik niet precies. Maar ik weet wel dat ik wat uit de planning loop met mijn maandstonden.’

Ik laat de stilte aan de andere kant van de lijn even op me inwerken. Ik voel me klein en ben bang voor zijn reactie.

‘O,’ is alles wat hij weet te zeggen. Weer die stilte. Ik hap naar adem

Tot hij zich hervindt: ‘Dat zou ik eigenlijk best leuk vinden.’

Opgelucht schiet ik in de lach. ‘Ik ook.’ Ik hou nog meer van hem dan een paar minuten geleden.

Vanaf dat moment is het officieel. Wij willen samen een kind. Of misschien wel een paar kinderen. Een groot gezin lijkt me leuk. Drie? Of misschien is vijf nog wel leuker.

Natuurlijk had ik best geluisterd naar die eerlijke vriendin die me al jaren vertelde dat kinderen hebben ook gewoon keihard werken is. Dat ze er nooit níet zijn en dat ze

vaak nogal in de weg kunnen staan van al die andere dingen die je wilt doen. *Sure*, dacht ik dan, maar bij mij gaat dat allemaal anders. Leuker. Op een rozere wolk.

Een paar dagen later breekt mijn menstruatie door.